

Noorwegen, op de lange latten

We vinden het een goed idee, nu de kinderen zoveel ouder geworden zijn, om af en toe met z'n allen op stap te gaan en laten we nou eens een sportief idee hebben. We gaan op wintersport. Het is 2001. Floris, de jongste is dan bijna 17. En Noorwegen lijkt ons wel wat, dat moet toch een rustige sneeuwbestemming zijn. Met z'n zevenen – Aafje gaat natuurlijk ook mee – stappen we welgemoed in het vliegtuig naar Oslo en daarna worden we in vier uur naar Trysil geshutteld. Het is best een lange dag, of eigenlijk een heel korte dag, want Trysil ligt halverwege Noorwegen tegen de grens met Zweden aan en het eerste zonlicht verschijnt tegen tien uur 's morgens en om vier uur in de middag is het donker.

Vanuit de lucht ziet Noorwegen er heel fraai uit. Het zonnetje schijnt onbekommerd op een sprookjesachtig sneeuwlandschap. De shuttlebus spoedt zich voort over de licht besneeuwde wegen en we gaan de bergen in. Leuk hoor. Dan gaat het misten. Als we om 10 uur 's avonds aankomen bij de receptie waar we de sleutel van ons huisje moeten ophalen, kun je geen hand voor ogen zien. Het vriest 15 graden en het hele oord is totaal verlaten. Alle huisjes zijn donker, de receptie is stevig op slot en het enige eettentje is dicht. Wat nu te doen. Hee, er is wel een erg grote brievenbus bij de receptie, even kijken. En ja hoor, surprise: daarin zit een enveloppe met onze naam erop. Er zit een sleutel in en voorwaar een plattegrondje, zodat we ons bepakt en bezakt naar zo'n grappig roodbruin houten huisje kunnen begeven. In het huisje is het plus 25 graden en er is een voorportaal met vloerverwarming (toch een noviteit in die jaren), zodat alle schoenen en jassen snel kunnen drogen. Praktische lieden, die Noren.

In de dagen erna splitsen we ons op. De drie jongens gaan snowboarden. De eerste dag zien we ze alleen maar hulpeloos op hun rug in de sneeuw liggen. De tweede dag blijven ze staan en aan het einde van de week suizen ze de helling af. Marieke en Aafje gaan op een beginnersklasje skiën. En ook dat gaat verrassend snel. Geri en ik houden het bij langlaufen, want dat hadden we in Gouda al geoefend op een plastic 'borstelbaan'. Maar in de sneeuw kunnen we er niks van en het is ontzettend grappig. Je moet voortdurend in de rails blijven en dat is voorwaar een zware opgave. Als we weer eens als verwentelde schapen met gekruiste latten in de sneeuw hopen liggen, passeren er snelle Noren. Ze voegen ons een 'Hei' toe en verdwijnen even snel weer. En zo gaat het de hele week. We gaan een klein heuveltje op (zwaar zwoegen), vallen om, Hei hei, staan weer op, stappen in de rails,

Hei hei, en gaan naar beneden en vallen weer om. Hei hei. Erg spraakzaam zijn ze niet, die Noren. Het is met recht het land van 'Eeuwig zingen de bossen' en 'Winden waaien om de rotsen'. Aan het derde deel van de beroemde trilogie van Trygve Gulbrandsen, 'De weg tot elkander', zijn wij en de Noren nooit toegekomen. En die boeken zijn toch geschreven tussen 1933 en 1935!

Maar we hebben een geweldige tijd. Je bent buiten van tien tot vier en dan wil je ook wel naar binnen, want hoewel het maar af en toe sneeuwt, is het wel onverminderd koud. Bovendien is het dan toch donker en Trysil (in die tijd althans) is vanaf dat tijdstip totaal verlaten. Maar ik heb de eerste vier delen van Harry Potter aangeschaft en meegenomen (De vuurbeker was net uit!) en puzzels natuurlijk. En spelletjes. We redden ons prima in het land van sneeuw en zwijgzaamheid. Maar het blijft wel zwaar misten, de hele week. Van deze hele streek en eigenlijk ook van Noorwegen zelf hebben we (op deze reis) nooit iets gezien.